

Szerelmes Isten

Fővárosi szeptember. Dolgos emberek rohanak egyről a kettőre. Éget a nap ereje. Még gyorsabbak a léptek. Szaporák a levegővételek, sűrűbbek a kánikula sóhajai. Elmerült, gondolkodó tekintetek, hogy üresek-e vagy teltek, ki tudja... félelmetes gondterheltek. Nem jó se kint, se bent. Sietve mennek és jönnek. De egyszer csak... egyszer csak valaki megzavarja a ritmust. Valami nem stimmel, valaki áll. Két lábbal a földön, mozdulatlan áll az aluljáró szűrkeségében. Körülötte fürgeteg. Ez a fiatalember szívéből szólni kezd. A szárazságba szomjoltó népdalt énekel egy szerelemről, magára maradt szerelemről... Szemei csukva. Van ő és a dal. Van ő és a szíve. Végtelenül, mérhetetlenül szeret.

Látjátok a közeledő férfit? Sok ilyen jár erre. Szürke öltöny, a tikkadtságtól kiengedett nyakendő, táskája sűrűn kileng, egy percre sem nyugszik meg. Telefon a kézben, sürgős beszélgetés. Fel se tűnik, nemde? Mennyit láttál ilyen... A fiatalember pedig egyre csak énekel. Szemei csukva. Van ő és a dal. Van ő és a szíve. Végtelenül, mérhetetlenül szeret.

A dalhoz értek az öltönyös léptek, hangosan távozott, alig egy lépésre tőle. Szája sarkában mogorva ránca kiabálva szólt a telefonkészülékbe: jaj, ne már, nem hallak éppen, valaki itt ordibál a fülemben, nem hallak téged!!! S csak sietett. Tovább sietett.

Egy fiatal nő cipője kopog a lépcsőn. A szűrő hőséget árasztó napfényről siet az aluljáró árnyékos komorságába. Tekintet szigorúan előre, pillantás nincs, rutinos, céltudatos léptek előre és előre. Lépcsőről lépcsőre. Szemei telis tele a nap terhével, telis tele gondolatok sűrűjével. A fiatalember pedig egyre csak énekel. Szemei csukva. Van ő és a dal. Van ő és a szíve. Végtelenül, mérhetetlenül szeret.

De csitt...! Hallod ezt? Lassul a kopogás. Egyre kevesebb. Várj csak...! Várj, csak már hallani sem lehet... Megállt. Szemben a fiatalemberrel. Szemei telis telve könnyekkel. Ott álltak ketten, s körülöttük fürgeteg.

Halljátok ezt?

„Ha vétkeitek skarlátpirosak is,
hófehéreké válhattok,
ha vörösek is, mint a bíbor,
fehéreké lehettek, mint a gyapjú.
Ha készségesen hallgattok rám,
élhettek”

(Ézs 1,18-19)

Éneklis az Isten, és egyre csak éneklis Neked. Szemei csukva. Van ő és a dal. Van ő és a szíve. Végtelenül, mérhetetlenül szeret. Ilyen szerelmes az Isten.

Bogyó Zsófia